

*(Overdruk uit "De Jutezak", het orgaan van
de Nederlandse Sint-Nicolaasvereniging)*

DE SINTKUNDIGE

Als u begin december, al dan niet zuchtend en steunend, uw kreupelrijmen aan het papier toevertrouwt zet u daarmee een traditie voort die al eeuwen oud moet zijn.

Iemand die daar veel over kan vertellen is prof. Leutervoort. Van zijn hand verscheen onlangs het boek "Zoek op zolder", dat de geschiedenis van de St.Nicolaasviering vanaf de vroege middeleeuwen tot heden beschrijft. Het laatste hoofdstuk behandelt de meer recente ontwikkelingen en het leek ons vooral leuk om dáárover met de prof een babbeltje te gaan maken.

Bij de voordeur werden we door de gastvrije geleerde al opgewacht met een stuk gevulde speculaas. "Om het sfeertje te pakken te krijgen" verklaarde hij glimlachend.

"Zoals ik laatst nog zei in mijn toespraak bij de introductie van m'n boek: de juiste sfeer, dáár gaat het om. Daar staat of valt alles mee."

"Heeft u nog een exemplaar van die toespraak voor ons?" vroegen we eerbiedig.

"Zeker, zeker, ik had er al op gerekend. U zult ..."

Op dat moment kraakte er iets oorverdovend tussen mijn kiezen. De speculaas bleek een plastic kokertje te bevatten met daarin een opgerold stuk papier.

"Aha, u heeft hem al gevonden zie ik. Snel hoor. U heeft aanleg."

Na een korte onderbreking, die ik gebruikte voor een vluchtige inspectie van m'n gebit, zetten we het gesprek voort in de studeerkamer van de deskundige.

"Verwacht u dat er in de komende jaren op 5 december veel zal veranderen?"

"Zonder twijfel. De eerste voortekenen daarvan zijn al te zien. Er valt een duidelijke aandachtsverschuiving waar te nemen van de kado's zelf naar de wijze waarop ze worden aangeboden."

"Dat was mij nog niet opgevallen."

"Daarom verdient u dan ook géén drie ton per jaar. Hahaha. Grapje."

"U bedoelt dat er weer meer gedichten bij worden geschreven?"

"Gedichten ook wel, als u ze tenminste zo wilt noemen. Maar ik bedoel vooral de surprises. Want die, laten we wel wezen, vormen toch eigenlijk het zout in de Sinterklaaspap."

De professor is kennelijk beter thuis in folklore dan in beeldspraak.

"Er worden dus weer meer surprises gemaakt."

"Ook wel meer, maar vooral betere. Wat dat betreft stelden de afgelopen jaren weinig voor. Gelatinepuddingen met briefjes erin en dat soort dingen. Twee jaar geleden heb ik zelfs, het is bijna gênant om over te praten, op een pakjesavond een uitgeholde knolraap gezien." Bij deze woorden keek de wetenschapsman mij strak aan, als om er zeker van te zijn dat de boodschap in zijn volle gewicht doordrong. "Knolraap. Nou vraág ik u."

"Kunt u een voorbeeld geven van de betere surprise?"

"Laat ik het nu meteen zeggen, dan hebben we 't maar gehad: het microgram komt terug."

In de hoop hier even later vanzelf achter te komen liet ik na te vragen wat hij bedoelde. Maar dat pakte verkeerd uit. Je houdt zo'n wakkere geleerde niet zó gemakkelijk voor de gek.

"Ik zie aan uw onbenullige gelaatsuitdrukking dat het begrip u onbekend is. Laat ik me wat eenvoudiger uitdrukken. Ik bedoel het briefje dat zó klein is, dat het niet zonder optische hulpmiddelen kan worden gelezen."

"O dat. Ja. dat is leuk. Ik herinner me een sinterklaasavond ergens in de jaren zestig, waarop een kennis van me ..."

"Ja, ik weet waar u op doelt. De jaren zestig. Wij vaklui spreken wel van de Kleine Renaissance. Maar dat was toch meer een elitebeweging. Het is nooit in brede kring aangeslagen. De jaren zestig. Ach ja ..."

Hier kreeg de blik van de hoogleraar iets dromerigs. Even vertoefde hij in vervlogen tijden.

"Ik zie het zó weer voor me. Pakjesavond met een stuk of tien studievrienden. Allemaal gewapend met pincetten en vergrootglazen. En in het midden van de kamer de microscoop. Tot diep in de nacht, want in die tijd keken we niet op een uurtje. Dát waren nog eens sinterklaasavonden ..."

Op de schoorsteenmantel begon een pendule te slaan. Bij de derde slag wapperde een minuscuul stukje papier van de grote wijzer naar beneden.

"Haha. Ja, je moet je techniek toch bijhouden nietwaar. Maar terzake. Nog een stuk speculaas?"

Wij bedankten zo nadrukkelijk als de beleefdheidsnormen het toelieten.

"Een laatste vraag, professor. Heeft u al een idee waarmee u zelf dit jaar het heerlijk avondje wilt gaan opluisteren?"

"Ja zeg, kom nou, "surprise" betekent "verrassing" en dat moet het blijven. Maar een héél klein tipje van de sluier kan ik misschien wel oplichten."

"We branden van nieuwsgierigheid."

"Heeft u laatst in de krant gelezen dat ze er bij het IBM-laboratorium in geslaagd zijn de naam van het bedrijf met dertig atomen op een chip te schrijven? Meer zeg ik niet. Het is aan u om conclusies te trekken."

"Nog iets anders. Wat vinden uw kinderen eigenlijk van Sinterklaas? Zijn het net zulke liefhebbers als u?"

"Nee, dat is een beetje jammer. Ze houden er niet zo van. Terwijl het aan enthousiasme mijnerzijds toch nooit ontbroken heeft."

"Misschien hebben ze liever knolraap dan chips."

"Pardon?"

"Nee niets, het was maar een losse opmerking."

Het stuk speculaas voor onderweg hebben we nog wel aangenomen. Per slot van rekening stond er op de hoek van de straat een afvalbak. En z'n kinderen zullen ons dankbaar zijn.